

Üç gündür elime kalem almadım. Ne yazacağımı bilmiyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Ruhunu sakinlikle özdeşleştirmeye çalışan bitkin biriyim ben, lakin sakinlik ruhumla hep uyumsuz, ruhuma hiç uymuyor ve beni bunalıma sevk ediyor. Kendimi kimseyle paylaşmadığım, parmaklıkları kelimelerden oluşmuş bir hapishanede, kaderimi kalemle yeniden üretmeye çalışırken görüyorum çok zaman. Olmak istediğim her şeyin bir kelime uzağında olduğumu bilerek yazıyorum ve elim kelimeleri aşip gerçeklere ulaşamıyor.

İnsanlar yazarların kelimelerin efendisi olduğunu düşünür. Halbuki tam tersi, yazar kelimenin mahkumu, kelime de hayatın tüm nimetlerini kontrol eden, elindeki kalem tasmasıyla yazarı nereye sürükleyeceği belli olmayan bir efendidir. Yazar –gerçek yazar– kelimelere mahkumdur, başka bir şey bilmez, dünyası bunlardan ibarettir.

Tırt yazarlardan bahsetmiyorum. Hemen herşeyin tırtı mevcut, onlardan bahsetmiyorum. Kendi kaderini yazmaya çalışanlardan, tanrıyla aşık atıp her defasında kaybedenlerden bahsediyorum. Diğerleri, beceriksizlikler içindeki diğerleri, benim için mide bulantısından ibaret ve yazmadığımda bu mide bulantısı hayatımı kontrol eden çalkantıların en önemlisi oluyor.

Kafamı çalkalıyorum,
Resimler resimler,
Kalemimle tutmaya çalıştığım.

Güzel yemekler yerine onlardan bahseden yazılar yazıyorum, güzel kadınları sevmek yerine sevginin ne menem bir ısırk olduğunu sezmeye çabalıyorum, ne çöl erişebiliyor kelimesiz bana, ne bahar esintisi, etraftaki her nesne kelimelerin izin verdiğiinden ibaret...Buna rağmen birileri bana ne kadar güzel yazdığımı söyleyip sevinmemi bekliyor. Evet, güzel yazıyorum, başka bir derdim yok, başka bir eğlenceden haberim yok.

Sakin ol.

Yazmadığım zaman kendime devamlı bunu tekrar etmeliyim. Sabahları kalkıp, bir şeyler yazmak zorunda olan, yoksa akşama kadar kimbilir kimlere ne laf sokacağı belli olmayan birine hayran oluyorlar. Ne güzel yazıyormuşum.

Ben insanları sevmem. Söylediğim en büyük yalanların başında sevgi kelimeleri gelir. İnsanın sevilmeeye layık olduğunu düşünmem. İnsanın –matematikçi veya inşaatçı veya tanrı veya peygamber veya yazar veya dizer gibi– olmaya çalıştıkları sevilmeeye layık olabilir, ancak insanın sırf insan olduğu için sevilmeeye layık olduğunu söylediğim zaman büyük bir yalan söylüyordum. Herkesin üzerinde ittifak ettiği bir yalan. *Herkesi sevmek kimseyi sevmemektir.*

Bazıları güzel yazdığımı söylüyor. Bir mahkumiyet bu, iyi olsa da kötü olsa da doldurmak zorunda olduğum bir yükümlülük. İnsanların yazar olmaya çalışmasına şaşıyorum. Ne olacak? Kitapçı raflarını dolduran binlercesine, vakit öldürmek, insanları bulunduklarından başka dünyalara çekmek

amacıyla bir yenisi daha eklenecek. Onlara bilgi, kültür veya eğlence verdiğini iddiasını taşıyan yalancı birisi daha.

Şems'in Celaleddin'in kitaplarını havuza atması gibi okurunu havuza atacak yazar nerede? Hepsi okurun kucağına yenilerini yığmakla meşgul. Ticaret bu, anladıkları bundan ibaret, mal satmıyorlarsa da isim, ün ve bilmişlik satıyorlar. Gül alıp gül satanlara mukabil, laf alıp laf satıyorlar. Erişmeye çalıştıkları yazarlık mertebesi gülü *gülle* değiştiren bir kalpazanlık, herkesin makbul bulması beklenen bir sahtekarlık.

Son bir yazı yazıp, mahkumiyetime nihayet vermek isterdim. Kafamı bürüyen otları bir defa temizleyip, tohumlarıyla uğraşmamak. Belki Nietzsche'nin hayatının son demlerindeki o boş bakışlarından, müze nesnesi olduğu devrin yüce hakikatinden başka bir şekilde ulaşamayacak bir nirvana...Ebedi bir ermişlik içinde hayallerin söze takılmadan estiği bir dimağ. Nesne olmak.

Olmuyor. Yazmadığım zaman kötü bir insan oluyorum. Kalemsiz geçen her günün ardından daha dalgacı, daha kibirli, daha kavgacı, daha konuşkan, daha anlaşılabilir oluyorum. Kafam dünyaya savaş ilan ediyor, dilim onun emrinde gönül kırıyor ve insanların duyduğu en kekre cümleleri kurmaya başlıyorum. Uykusu gelince uyumak yerine zırlayan çocuklar gibi, yazım gelince yazmak yerine sağa sola sataşıyorum.

Sataşıyorum, lakin azabın çoğu omuzlarımda. Fırtına haline gelmiş, ne taraftan eseceği belli olmayan duygular, beni suçluluğun derin kuyusuna hapsediyor. Dilimin kemiği olsa, kırılrsa da sussa. Dalga geçiyorum, benden duyduklarıyla üzülüyorlar, ancak ben de aslında söylediğimin, ne kadar doğru olsa da söylenmeye layık olmadığını düşünüyorum. Ve bazen, kanım diğer damarımdan akıyor: Yazabilmek, doğruyu söyleyebilmek suç mu? Yeryüzünde övgüye layık ne varsa, yaptığının, söylediğinin doğru olduğundan emin kibirlilerin eseri değil mi?

Zamanın içine, bedeninin içine mahpus insanoğlu. Hapsinin hakkını veremeyip kuralları yeniden yazmaya çalışan beceriksizlere yazar diyoruz. Hayat o ki, beceriksizliğinin hakkını veren, becerikliden daha insan olabiliyor.